

VELO CLUB DE ZEEMEEUW OOSTENDE (deel 11)

door Michel Capon

SYLVEER & ROMAIN MAES IN DE ZESDAGEN

INLEIDING

De eerste zesdaagse werd in Birmingham (Groot-Brittannië) verreden. Engeland was de bakermat van de eerste individuele zesdagen wielervedstrijden (1) Die competities werden niet op de openbare weg, maar in hallen en opgetrokken tenten ingericht. Er werd zowel op aangestampte aarde als op een bijzonder aangelegde houten vloer gereden. Bookmakers en pubuitbaters waren om commerciële redenen de eerste bevorderaars. De renners waren verkleed als jockeys en reden op hoge fietsen. De afstand van de baan wisselde af van ongeveer 130 tot 160 meter.

De grondgedachte van een zesdaagse was (en is nog altijd) om in 6 dagen en nachten zo ver mogelijk te rijden. Waarom 6 dagen ? Omdat volgens de destijds Britse religieuze traditie de zevende dag een rustdag was.

Zakenmensen trokken met deze conceptie naar de Verenigde Staten en ook daar werden al snel individuele zesdaagsen ingericht.

Fietsers die 6 dagen of 144 uren zo ver mogelijk pogen te rijden, is natuurlijk een opdracht met grote gevaarlijke kansen. De deelnemers mochten zelf bepalen wanneer ze rustperiodes invoegden, maar er waren roekelozen die probeerden de ganse rit op de velo te blijven. Dat leidde rond de eeuwwisseling tot een opeenstapeling van dramatische gebeurtenissen van renners die letterlijk op hun fiets in slaap vielen, en niet meer wakker waren te krijgen. Er waren voorvallen te zien van deelnemers die, de totale uitputting voorbij, de meest gekke dingen uithaalden. In 1898 stelde de New Yorkse politie een einde aan die wantoestanden. Er werd verboden om nog 144 uren op de fiets te blijven. Als reactie organiseerde de zesdagenwereld daarop competities van 2 renners. Zo werd van 4 tot 9 december 1899 in de Madison Square Garden te New York de eerste zesdaagse voor ploegen gereden; en in de vorm waarin deze wedstrijden nu al meer dan honderd jaar bekend zijn.

De eerste winnaars waren Charles MILLER (°1875 +1951) – Frank WALLER (°1859 +1937). Beide Amerikanen waren van oorsprong Duitsers die naar de USA geëmigreerd waren. De originele echte naam van de verengelste naam Charles MILLER was Klaus MULLER.

DE PARIJSE ZESDAAGSE VAN 1935

Romain MAES was amper 22 jaar toen hij in 1935 de Tour de France won. De Zeemeeuwrenner was de eerste coureur die van de eerste tot de laatste rit ononderbroken de gele trui omgordde. Daarbij won hij benevens de eerste rit (4 juli) ook de laatste (28 juli) met aankomst in de Parc des Princes te Parijs. Dit telkens met voorsprong. In deze laatste etappe van Caen naar Parijs loste hij zonder meer alle tegenstanders. In het eindklassement had hij 17 minuten voorsprong op de tweede, de Italiaan MORELLI

Vóór het vertrek van deze ronde werd Romain aangesmeerd dat hij niet kon klimmen. Toen het ogenblik gekomen was om zijn slag te slaan, wierp hij tijdens de beklimming van de Turbie en de Braus iedereen van zich af. Hij kon niet dalen ! Toen het nodig was loste hij in Nice - Nice tijdens de afdaling van de Sospel de beruchte acrobaat CAMUSSO (2). Zogezegd kon

hij ook niet tijdrijden, tot hij SPEICHER (3).zelf in zijn specialiteit ging verontrusten. Dit jaar werd voor het eerst ook een individuele tijdrit ingesteld. Doch pech achtervolgde .Romain in deze 63 km lange rit. De frame van zijn fiets brak. De Zeemeeuwrenner zag de kans de twee gebroken einden van de buis met één hand bij elkaar te houden en met de andere hand te sturen. In deze memorabele tijdrit werd hij zelfs nog tweede. Romain MAES reed in deze Ronde van 1935 een gemiddelde van 30,620 km bijeen. Dat was toen een nieuw ronderecord.

In diezelfde ronde werd zijn ploegmaat Sylveer MAES 4e in de eindstand en 2e in het bergklassement, na winnaar Félicien VERVAECKE (4). Als 'isolé' (afzonderlijke) gestart werd Sylveer uiteindelijk in de Belgische ploeg opgenomen. De achtkoppige formatie was zo erg gedund dat alleen Romain MAES, VERVAECKE en Jean AERTS overbleven; zodanig dat Sylveer moest ingeschakeld worden om een viertal te krijgen. De Pyreneeënrit Perpignan - Luchon over 325 km won Sylveer met grote voorsprong op teamgenoot VERVAECKE (5).

Meer dan redenen genoeg om beide Zeemeeuwrenners een lucratief contract voor de 'Six-jours de Paris' in het najaar van datzelfde jaar (van 5 tot 11/11/1935) aan te bieden.

De Parijse zesdaagse was één groot volksfeest. Het was het bijzonderste evenement van het jaar. Weken voordien reeds keek er men naar uit. Iedereen wilde er aanwezig zijn.

Voor de Europese zesdaagserenners was er in Parijs het meeste geld te versieren. Industriëlen maar ook filmartiesten, zangers en politici gooiden om diverse redenen met geld. Pittige kanttekening: mooie actrices en zangeressen hadden hierin ook een eigenaardig aandeel. Zij hadden goede troeven om geld uit de zakken van welgestelde mijnheren te lichten. Ze deden dit trouwens met volle toewijding. Want de dame die het meest premies had verworven, werd verkozen tot 'Reine des Six Jours. Op alle manifestaties in Parijs mocht zij het hele jaar door deze titel meedragen.

Het opgehaalde geld werd omgezet in premies. Er waren jaren van om en bij het onwaarschijnlijke bedrag van 400.000 fr. De renners reden het liefst in Parijs, uiteraard om in deze immense prijzenton te kunnen graaien (6).

Het moet gezegd, voor de eerste dag was de Vélodrome d'Hiver volledig uitverkocht. De Parisiens wilden absoluut 'les petits lions flamands' van dichtbij aanschouwen. De lokale kranten en weekbladen hadden de gebruikelijke 'petits belges' verkracht in 'petits lions flamands'! (7). En inderdaad daarbij gaven ze nog spektakel ook. Spijtig genoeg, hadden ze de juiste pisteknepen nog niet onder de hand.

De eerste vijf dagen stonden ze mede aan de leiding. De Franse renners, en ook wel de inrichters, vreesden voor een nederlaag. In de laatste en zesde dag spanden ze allen samen tegen de MAESEN. De ene demarrage volgde op de andere zodat de Zeemeeuwrenners in het laatste half uur bezweken. Daardoor eindigden ze op 4 ronden van de overwinnaars Maurice ARCHAMBOUD – Roger LAPEBIE. Toch werden ze nog onverwacht 3e in de einduitslag.

De kleine onrustige man van Zerkegem, Romain MAES, had na zijn Tourzege nog een ander record gevestigd : hij vervulde 62 contracten in 2 maanden tijd. Ook financieel was het jaar 1935 voor Romain een record. De Tour de France, de criteriums en de Parijse zesdaagse brachten voor hem het toen fenomenale bedrag van circa 250.000 fr op.

In de oktobermaand van volgend jaar, 1936, reed Sylveer MAES met ploegmaat Maurice DEPAUW senior in Parijs een vierde stek.

VERDERE ZESDAAGSE UITSLAGEN

1939 Brussel .16 - 22/01/39

1. Frans SLAATS - Cees PELLENAARS
9. Sylveer & Romain MAES, op 2 rondes

1939 Antwerpen 17 - 23/02/39

1. Albert BUYSSE - Albert BILLIET
4. Sylveer & Romain MAES, op 7 rondes

1940 Antwerpen 02 - 08/02/40

1. Gerrit SCHULTE - Gerrit BOEYEN
4. Sylveer & Romain MAES, op 1 ronde

1940, Brussel 22 - 28/03/40

1. Karel KAERS - Omer DE BRUYCKER
4. Sylveer & Romain MAES, op 3 rondes

Na de Duitse inval werden in Europa geen zesdagen meer ingericht, en dit tot maart 1945. Het was Parijs die de draad weer opnam.

VERWIJZINGEN

- (1) De Mannen van de Nacht, 2000, Roger De Maertelare, blz 6.
- (2) CAMUSSO Francesco (°1908 +1995)
Prof van 1931 - 38. Won in 1931 Ronde van Italië. Begenadigd klimmer en uitzonderlijk snelle daler.
- (3) SPEICHER Georges (°1907 +1978)
Prof van 1932 - 45.
1933 : Tour de France + Wereldkampioenschap
1935-37-39 : Kamp. van Frankrijk
1936 : Parijs-Roubaix
- (4) VERVAECKE Félicien (°1907 +1986). Prof van 1929 - 46. Was de jongste en de meest bekende van een wielbroedertrio waarvan ook Julien en Alidoor deel uitmaakten. Hij reed in de jeugdrennen van de ene zege naar de andere. In 1911 won hij niet minder dan 106 wedstrijden. Félicien was een begaafd klimmer en won in de Tour de bergprijs in 1935 en 37. In 1938 eindigde hij 2e in de eindstand (achter Gino BARTALI) en won 4 ritten. Na zijn loopbaan vestigde hij zich als rijwielhandelaar in Brussel. Hij was de eerste raadsman van Eddy MERCKX.
- (5) De Rondes waren in die tijd zeer slopend en buitengewoon lastig. Er was geen bevoorrading uit de auto. De coureurs waren verplicht om 2 tubes mee te nemen. Had een renner een lekke band, dan was hij op zichzelf en zijn pomp aangewezen. Of de hulp van een vriend-renner, als zijn 2 tubes al opgebruikt waren. De wegen lagen vol grint. In de bergen had je zeer weinig toeschouwers, want er waren weinig auto's buiten en in de koers. De tijdritten waren ook ellendig. Er waren geen mecaniciens, noch dokters of een ambulance die volgde. Meestal konden de renners slechts 's avonds in het hotel hun tijdruitslag vernemen.

(6) De Mannen van de Nacht, Roger DE MAERTELARE, blz 59.

(7) mondelinge mededeling Sylveer MAES.

VERDERE BRONNEN :

- Jaargangen Le Cyclisme, Paul Beving & Albert Van Laethem
- De Ronde van Frankrijk, Achiël Van Den Broeck
- Velo Gotha, René Jacobs – Hector Mahau - Harry Van Den Bremt - René Pirotte, 1984
- Tour de France, Reina van der Wal & Rob Groen
- Persoonlijk archief

(Collectie Luc SCHAECK)

Foto 1935: Café SPORTWERELD "Bij Romain MAES".

Van l. naar r.: heren met fiets: René MAES, jongste broer van Romain; Fernand VERSTER, neef van Romain. Dames: Paula MAES (° 1910) en Irma MAES (° 1907), beiden zussen van Romain.

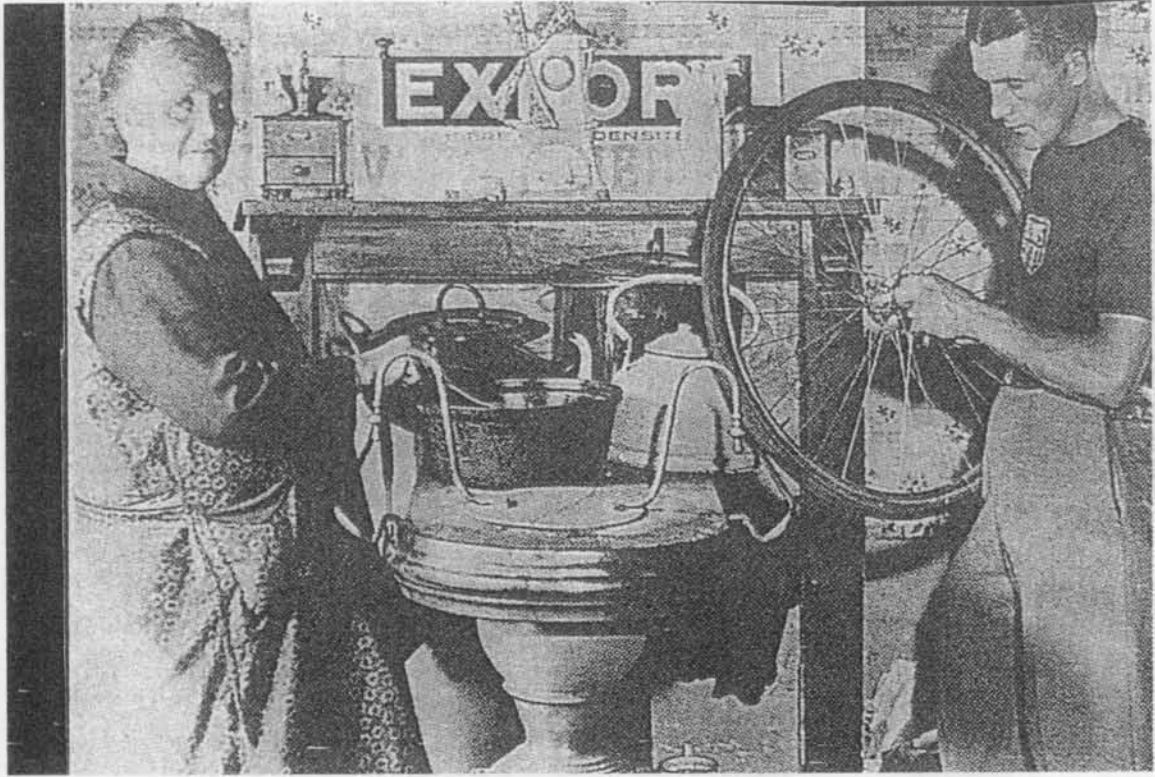
Het gezin Désiré MAES (° 1864 + 1920) en Pauline MAES (° 1874 + 1956) was gezegend met 15 nakomelingen.

Toen Désiré MAES reeds in 1920 overleed stond zijn vrouw Pauline er alleen voor met haar omvangrijke kroost. Zij was amper 46 jaar. Om in het onderhoud van haar gezin te voorzien werden in het ouderlijk huis broden gebakken, die door haar ook werden verkocht. Verder gingen de oudste dochters, zoals toen gebruikelijk was, "dienen" in de grote steden Gent en Charleroi.

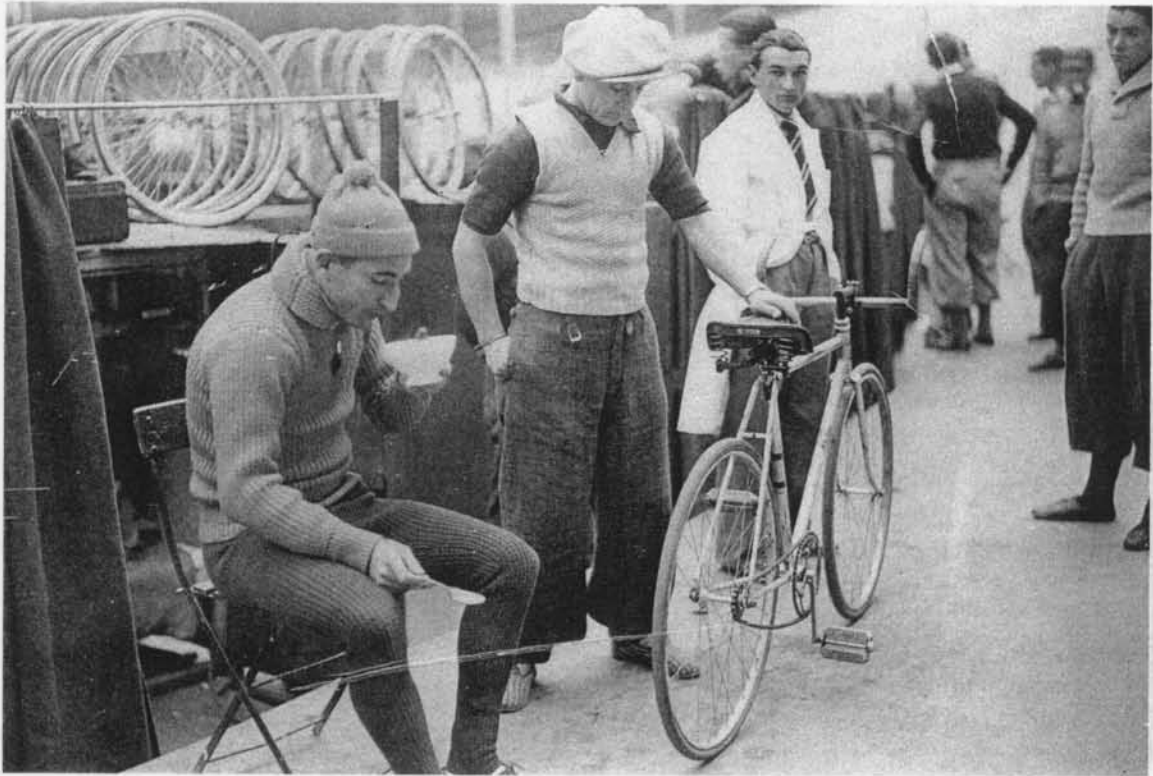
Toen in het jaar 1933 Romain MAES opgang maakte in de wielwereld, besloot "Moeder MAES" om op hetzelfde adres een staminee te openen. In 1938 gaf ze de fakkel door aan haar jongste zoon René MAES (° 1916), die gehuwd was met Maria DEGROOTE (° 1917). Maria baatte het café uit tot in 1956.

Zoals men op de foto kan zien werden er bieren Meiresonne geschonken. De leverancier was Oscar PACKEU van Jabbeke, vriend van Karel VAN WIJNENDAELE (journalist-uitgever "Sportwereld").

Tot op heden wordt het huis nog steeds als privéwoning bewoond door Maria DEGROOTE.

Moeder Pauline MAES en zoon Romain MAES in het ouderlijk huis,
Gistelsesteenweg 500 te Zerkegem

1935: zesdaagse van Parijs. Sylvère MAES en William STRUBBE uit Zerkegem tijdens een
rustperiode